

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS! **treball** ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 289

Barcelona, Setembre 1967

Preu : 1 pta

Recentment tingué lloc una reunió de comunistes catalans en la qual el camarada Gregori Lòpez Raimundo presentà un ampli informe en nom del Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya. TREBALL ofereix a continuació als seus lectors alguns fragments d'aquell informe, el text complet del qual serà publicat pròximament en un opuscle.

Cinquanta anys de la Gran Revolució Socialista

La nostra entrançable salutació al P. C. U. S. i als pobles de la U. R. S. S.

« ...Celebrem aquesta reunió quan ja està proper el 50 Aniversari de la gran Revolució Socialista d'Octubre. Tal com ha estat decidit, aquest esdeveniment serà tractat en un punt especial de l'ordre del dia de la nostra reunió.

« No obstant, volem que aquest informe reculli també la nostra salutació entrançable i fraternal al Partit Comunista de la Unió Soviètica i als pobles de la U. R. S. S. que, cinquanta anys després de l'octubre del 1917 —i després d'haver culminat la construcció del Socialisme—, s'entreguen amb entusiasme a la construcció del Comunisme.

« Els comunistes, i amb nosaltres tots els homes i dones amants de la pau en el món sencer, tenim contret un deute inexhaurible amb el gran Partit de Lenin i amb els pobles que iniciaren la liquidació dels règims socials fonamentats en l'explotació i l'opressió, en la guerra i en la misèria, en la injustícia i en la ignorància, i que obriren la via de la transformació revolucionària de la societat, la via del pas del capitalisme al socialisme.

« Gràcies al triomf de la Revolució d'Octubre, el marxisme encarnà en la realitat social sobre la sisena part de la terra.

« L'exemple d'Octubre i de la construcció del Socialisme a la U. R. S. S. proporcionà a la classe obrera mundial un model en el qual inspirar-se en la seva acció contra l'explotació i el domini del Capital, i els pobles colonitzats per l'imperialisme trobaren en la U. R. S. S. ajuda i estímul en la seva lluita per la independència.

El socialisme triomfarà en tots els països de la terra

« Gràcies al triomf d'Octubre i a l'existència de la U. R. S. S., l'hitlerisme fou derrotat i, sobre les ruïnes de la guerra, nous pobles d'Europa i Àsia s'alliberaren del capitalisme.

« En els nostres dies, el capitalisme ha deixat de regnar en territoris que suposen la quarta part del món i en els quals viu la tercera part del gènere humà. I del vell món colonial han sorgit més de setanta estats independents, alguns dels quals han escollit una via no capitalista de desenvolupament.

« El sistema socialista mundial i les forces que lluiten contra l'imperialisme i per la transformació socialista de la societat, influeixen decisivament en el desenvolupament històric de la Humanitat.

« Avui està fora de dubte que el capitalisme desapareixerà i que el socialisme triomfarà en tots els països de la terra. Les dificultats, revessos i fins retrocessos momentanis que sorgeixen en la marxa vers el socialisme, no poden deturar la tendència general del desenrotllament històric en aquesta direcció.

« El ritme de marxa, però, serà un o altre segons com actuïn les forces impulsores d'aquest procés, en primer lloc els partits comunistes.

« Partint del patrimoni comú del marxisme-leninisme —del qual forma part la Revolució d'Octubre i l'experiència posterior del moviment comunista—, cada Partit és el responsable de dur a terme en el seu propi país la revolució socialista. Com més fa avançar en el seu país el procés revolucionari vers el Socialisme, més gran és l'aportació de cada Partit Comunista al triomf del Socialisme a escala mundial. Però una condició de l'avanç general és la fidelitat al marxisme-leninisme i a l'internacionalisme proletari per part de cada Partit Comunista.

« D'ací que considerem com una seriosa ensopegada del moviment comunista mundial en el seu conjunt la conducta escissionista seguida en els darrers anys pel Partit Comunista de Xina, que suposa un abandonament del marxisme-leninisme i de l'internacionalisme proletari i la violació de les lleis fonamentals de l'edificació del socialisme. L'orientació que segueixen els dirigents xinesos aporta una ajuda a l'imperialisme al Vietnam i als enemics del comunisme en el món sencer.

« No obstant, tenim plena confiança en

que les forces del Partit Comunista de Xina que avui s'oposen a aquesta orientació imposada per Mao Tse Tung i altres dirigents xinesos, venceran finalment i reintegraran el Partit Comunista de Xina al si del moviment comunista internacional.

Per la pau i la independència dels pobles

« El Partit Socialista Unificat de Catalunya, agermanat al Partit Comunista d'Espanya, actuant amb aquest com un tot únic en el si del moviment comunista internacional, fa i farà tot el que estigui al seu abast per tal de contribuir al reforçament de la cohesió del Moviment Comunista; per tal de propiciar les discussions bilaterals i multilaterals entre partits germans i per a facilitar la celebració de conferències zonals o generals del moviment comunista.

« La recent Conferència de Partits Comunistes d'Europa, celebrada a Karlovy Vary, ha estat, tant per la forma en que s'ha preparat com pel seu desenvolupament i els seus resultats, un precedent que ha d'inspirar les formes de relació i de discussió col·lectiva en el si del moviment comunista. Els comunistes dels pobles d'Espanya, que participarem activament en la Conferència de Karlovy Vary, recolzarem totes les iniciatives que tendeixin a reforçar la cohesió del moviment comunista internacional. Així mateix, contribuïm i contribuïrem amb la nostra pròpia lluita a la integració en una corrent comuna de totes les forces antiimperialistes en la lluita mundial per la pau i la independència dels pobles, per la democràcia i el socialisme... »

Un salari mínim d'acord amb EL COST DE LA VIDA

« ...En el llibre « Después de Franco, ¿qué? », el company Santiago Carrillo escriu: « ...vull subratllar el paper essencial que segueixen tenint les reivindicacions materials de la classe obrera per a unir, organitzar i mobilitzar a aquesta en les més amples proporcions. »

« Tot allò que diu el capítol que en l'esmentat llibre es dedica al paper de les reivindicacions econòmiques, així com tot el que vam dir nosaltres en l'informe al II Congrés del P.S.U.C., segueix essent vàlid.

Acció solidària per impedir els acomiadaments

« La notable elevació del nivell polític que revelen les accions de masses del

darrer període no ha de fer-nos oblidar que, per a seguir avançant, és indispensable incorporar a la lluita a la immensa majoria dels treballadors, la qual cosa només pot assolir-se ampliant l'acció en defensa de les reivindicacions materials d'aquests. La defensa de les reivindicacions materials dels treballadors és ara encara més decisiva que en altres períodes en virtut del canvi de signe de la conjuntura econòmica. Els descens del ritme de creixement de la producció o la recessió que són constatats en diversos sectors econòmics inclina els patrons vers la còmoda solució de fer pagar als treballadors les conseqüències de la crisi. Novament s'alça davant dels treballadors l'amenaça de l'atur forçós, amenaça que en alguns casos és ja una tràgica realitat.

(segueix a la p. 2)

...Impedir els acomiadaments

ve de la p. 1)

« A Barcelona, Sabadell, Tarragona, Terrassa i altres ciutats, són cada vegada més abundants els acomiadaments de treballadors d'empreses mitjanes o petites que tanquen o redueixen llurs plantilles. « La Vanguardia » del dia 14-6-67 dona compte de que « La Maquinista » ha presentat expedient d'atur tecnològic i sol·licitat autorització per acomiadar cosa de 500 treballadors. Per la seva banda, « El Correo Catalán » del 25 de juny anuncia que van a ésser acomiadats 357 treballadors de l'empresa « Serra-Saco Llovell », de Vic.

« Front al perill de l'atur, els treballadors necessiten presentar un front solidari que faci impossible o que redueixi al mínim els acomiadaments. Durant anys, els franquistes han justificat la prohibició de la vaga amb l'argument de que també estava prohibit l'acomiadament. Amb més raó poden ara els treballadors esgrimir l'argument contrari, es a dir, que no són tolerables els acomiadaments quan no existeix per als obrers la possibilitat de defensar-se a través de la vaga, dret que ha de reivindicar-se arreu amb renovada energia.

« A l'ensem, es fa necessari exigir la institució d'una veritable assegurança d'atur, sense limitació de temps, que cobreixi com a mínim el 75 % del jornal mig percebut realment pel treballador en els dotze mesos anteriors a produir-se l'atur.

Cal exigir 300 pessetes com a mínim indispensable

« Atenció preferent ha de mereixer també en els propers mesos la lluita per l'elevació del salari mínim. El Ministre del Treball va afirmar recentment que, d'acord amb el que es va prometre, el salari mínim serà revisat el proper mes de setembre. El senyor Gorriá no va dir en quina quantia s'augmentarà aquest mínim, però certs comentaris de premsa donen per descomptat que serà exactament en la proporció experimentada per la pujada del cost de la vida en les estadístiques oficials, que solen anar sempre molt per darrera de la realitat.

« Si fos així, les actuals 84 pessetes es convertirien en 87, poc més o menys, cosa que constituiria una burla intolerable pels treballadors ja que, el mínim vital per a un matrimoni amb dos fills segons el « Boletín de Acción Social Patronal » de maig, sobrepassa les 220 pessetes.

« La proximitat de setembre fa necessari i possible colocar novament en un primer pla l'exigència d'un salari mínim no inferior a 300 pessetes, tal i com s'assenyala en el programa aprovat per la recent reunió coordinadora nacional de les Comissions Obres.

« L'elevació del salari mínim a 300 pessetes diàries, per 8 hores de treball, és una reivindicació fonamental, no solament per aquells que encara perceben salaris per sota d'aquesta xifra, sinó pel conjunt dels assalariats. L'augment substancial del salari mínim empenyeria cap amunt tota l'escala de jornals i elevaria proporcionalment les diverses prestacions socials lligades a la vàlua del salari mínim.

« La força principal d'aquesta reivindicació radica, no obstant, en que la immensa majoria dels treballadors no aconsegueix encara guanyar el mínim vital ni tan sols treballant més de la jornada legal. I aixó,

no solament al camp o a les petites ciutats, sinó també a Barcelona.

« El Noticiero Universal » del 26 de maig proppassat, va publicar una nota estadística, presa d'un estudi de « Caritas », segons el qual les tres quartes parts de les famílies barcelonines tenen ingressos anuals inferiors a 80.000 pessetes, i d'elles més d'un terç no arriben a percebre 40.000 pessetes a l'any.

« Naturalment, no es pot esperar que el Govern decideixi voluntariament apujar sensiblement el salari mínim. Una i altra vegada els ministres i altres personatges oficials repeteixen que l'augment dels salaris ha d'anar darrera de l'augment de la productivitat del treball. Obliden aquests senyors que un tal argument podria ésser vàlid aplicat a la minoria d'assalariats que tenen cobert el mínim vital, però que no ho és en absolut pels quatre millions de necessitats que, segons « Caritas », hi han a Espanya, entre els quals es troba el terç de famílies barcelonines que

tenen ingressos inferiors a 40.000 pts. anuals. Els salaris d'aquestes cal comparar-los amb els preus dels articles de primera necessitat, inaccessibles per a elles, i que segueixen pujant sense parar. Podria afegir-se encara que durant els darrers set anys la productivitat del treball creixé en molta major proporció que els salaris. Es a dir, la productivitat del treball s'usa en aquest cas com una excusa per a seguir mantenint el més alt grau d'explotació possible dels treballadors.

« La lluita contra els acomiadaments, pel dret de vaga, per una assegurança d'atur efectiva, per un salari mínim vital i altres reivindicacions comuns a tots els treballadors ha de particularitzar-se i completar-se en cada empresa o ram d'indústria, partint de la situació concreta que es dongui en elles.

« Només d'aquesta manera s'aconseguirà mobilitzar a la gran massa obrera i unir-la a la magnífica avantguarda que participa ja en el moviment de les Comissions Obres... »

La lluita dels estudiants

« ...El Sindicat Democràtic d'Estudiants és el resultat de l'esforç i del sacrifici de molts centenars d'estudiants antifranquistes de totes les ideologies, que a través d'una lluita tenaç i continuada durant els darrers deu anys, revisqueren dins la Universitat l'amor i el culte de la llibertat. Aquesta hèrència, feta tradició, és més forta que qualsevol mesura repressiva i, a la llarga, destruirà totes les barreres repressives que se li oposin.

« En aquesta obra ha correspost una part molt meritòria als estudiants avançats de Barcelona. Ells foren els peoners en l'elaboració d'una plataforma justa, expressió de les aspiracions de la gran massa estudiantil i en l'aplicació d'una tàctica de lluita intel·ligent que els dugué, primer al domini de les estructures electives del S.E.U., després a la ruptura amb les jerarquies d'aquest, designades pel Govern, i, finalment, a l'edificació del primer Sindicat Democràtic del Districte.

« L'esperit unitari i el respecte envers les regles democràtiques que, des del seu origen, presidiren la lluita dels estudiants de Barcelona, conquistà grans simpaties entre les diverses capes del poble de Catalunya i entre els estudiants i el moviment democràtic de tot Espanya. No és exagerat dir que els estudiants antifranquistes barcelonins han estat en aquests anys, no sols un destacament aguerrit de la lluita estudiantívola espanyola, sinó també ferment actiu del moviment de masses en els altres sectors del poble.

Alt nivell de consciència i combativitat

« Aquest destacat paper dels nostres estudiants assolí el seu punt més alt el 1966, en l'Assemblea de Sarrià, en les grans vagues i manifestacions que precediren el tancament de la Universitat, a la fi del Curs passat, i en la resposta donada a Ortega a principis del Curs actual, resposta que precipità l'ensorrament de les A.P.E. bis, o sigui de les Associacions oficials d'estudiants.

« Les vagues fetes a continuació com a resposta a la repressió oficial arribaren a abastar —segons digué la mateixa premsa—,

fins a 17.000 estudiants catalans. Entre els 11.000 estudiants universitaris de Barcelona participants en la vaga, més de 4.000 rebutjaren presentar el « justificant » que demanava Garcia Valdecasas per aixecar-els-hi les sancions, cas que mostrà que existia un alt nivell de consciència política en una important massa d'estudiants i les seves famílies respectives. Les sancions, de greus conseqüències econòmiques i de tot tipus, aixecaren una enèrgica protesta contra el Rector Garcia Valdecasas, protesta en la que participà tota la premsa i amplis sectors de l'opinió pública que d'una o altra manera expressaren el seu recolzament al S.D.E.U.B.

Accentuar el caràcter obert, unitari, de l'activitat sindical

« En aquest moment, els comunistes i altres estudiants impulsors del S.D.E.U.B. havien d'haver dedicat un gran esforç a incorporar a la vida sindical a la gran massa estudiantívola que secundà la vaga, la qual cosa hagués exigit posar dempeus múltiples activitats, no solament de caràcter polític, sinó també de tipus reivindicatiu, solidari, cultural, recreatiu, etc., etc. Igualment, havien d'haver-se proposat canalitzar i estendre el recolzament ciutadà que es manifestà vers el Sindicat, cosa que obligava a accentuar el caràcter obert, democràtic i unitari de l'activitat sindical.

« Els components del Comitè d'Estudiants del P.S.U.C., però, orientaren l'activitat dels comunistes en una direcció oposada, que relegava les tasques culturals i les reivindicacions professionals i que tendia a convertir el Sindicat en un partit polític estudiantil.

« Aquesta orientació es manifestà no sols en l'activitat pràctica, sinó així mateix en els materials polítics elaborats pel Comitè del P.S.U.C. a la Universitat. Per exemple: El número 7 d'« Universitat » incloïa un article en el que, polemitzant sobre la missió del S.D.E.U.B., s'ataca durament l'« economisme », al qual es considera un perill per ésser « ...partidari de plantejar reivindicacions concretes i específiques » fàcilment comprensibles i de les quals es puguin obtenir, a curt terme, resultats palpables... »

(passa a la p. 3)

Com veiem, l'autor de l'article aplicava mecànicament arguments donats per Lenin en una polèmica que, a més de produir-se en una època i en circumstàncies diferents a les nostres, no versava sobre el sindicalisme, sinó sobre el Partit.

El S. D. E. defensor audaç de les reivindicacions estudiantívoles

« La visió del Sindicat com un Partit apareix en gairebé tots els documents editats pel Comitè d'Estudiants del P.S.U.C. durant els primers mesos d'enguany. Una i altra vegada es dona la idea errònia de que la missió específica del Sindicat és lluitar per la democràcia política i social, que tots els seus membres han de propugnar i defensar.

« Tals idees són contràries a les que el Partit té del caràcter del moviment estudiantívol i de les seves tasques. En la carta del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya a les organitzacions comunistes d'estudiants, publicada el darrer mes de maig, es diu:

« ...Menyspreuar la defensa del interès professional dels estudiants, en tots els ordres, seria un error gravíssim en el moment actual.

« Precisament perquè existeix una tensió política molt forta, la defensa de cada una de les reivindicacions dels estudiants adquireix una importància extraordinària. Només agafant aquestes reivindicacions amb decisió i audàcia conseguirem reforçar la unitat i eixamplar les forces estudiantils mobilitzades en la lluita per la llibertat.

« La qüestió avui és unir a tots els estudiants partidaris de la llibertat, d'un Sindicat democràtic; no és dividir-los tocant als diferents criteris que tinguin sobre la futura democràcia espanyola. »

« Cert que, en reivindicar el futur Sindicat democràtic i la Reforma Democràtica de la Universitat, els estudiants s'integren a la lluita que, objectivament, va dirigida no solament contra el Govern franquista, sinó contra la dictadura de l'oligarquia monopolista. Això és així perquè la Reforma de la Universitat només pot fer-se realitat a Espanya en el marc d'una transformació radical de les estructures político-socials. Però el Sindicat estudiantívol no sorgeix per a lluitar per la democràcia política i social, sinó per a defensar els interessos i aspiracions dels estudiants que inclouen —està clar— llur aspiració a una Universitat democràtica. En el Sindicat estudiantil caben, per tant, tots aquells que veuen en ell un instrument de lluita per totes i cada una de les reivindicacions estudiantívoles, pel dret a l'autoorganització —part integrant de les llibertats democràtiques—, i per la Reforma Democràtica de la Universitat.

Intensificar i reforçar les accions de masses

« La deformació sectària a que ens venim referint s'ha manifestat també en una tendència irracional —o insuficientment racional— a realitzar accions de masses d'un nivell polític cada vegada més elevat, fent abstracció de si la massa seguia o no a l'avantguarda.

« Aquesta avantguarda, que a la Universitat de Barcelona és molt nombrosa i d'una combativitat exemplar, ha realitzat enguany desenes de vagues, manifestacions de carrer

i altres accions en les que cents i cents d'estudiants s'han enfrontat valentament amb la força pública i han enfrontat amb fermesa el risc de les sancions i de la presó. La xifra de participants a aquestes accions, però, en lloc d'augmentar a mesura que el Curs avançava, seguí un signe descendent. Dels 11.000 participants a les primeres vagues o els 4.000 que refusaren de presentar el « justificant » després de la sanció col·lectiva, s'anà baixant a dos mil, a mil, a cinc-cents, a dos-cents cinquanta estudiants presents en les accions, cosa que produí un distanciament entre avantguarda i massa i un descens temporal de l'autoritat del Sindicat sobre una part dels estudiants.

« Contra aquest perill havia escrit el company Santiago Carrillo en « Después de Franco, ¿qué? »; « ...Si caiguéssim en l'error de considerar que aquesta important avantguarda es refereix a la que ha estat mobilitzada el mesos anteriors), amb el seu sol exemple, sense el complement d'aquest treball en profunditat (previament explicat en el llibre), anava a estirar del conjunt de les masses estariam exposats a desilusions perilloses. Podriem caure en una mena de gimnàsia de la vaga i les manifestacions, que acabaria fadigant i afeblint a aquesta avantguarda, sense decidir al gros de les masses ».

« Aquest consell del company Santiago Carrillo segueix vàlid i pot ser molt útil als comunistes i altres estudiants d'avantguarda durant el proper Curs.

« No obstant, per a la que la nostra concepció del problema quedi clara, ens sembla útil reproduir la continuació de la citació anterior, que diu així:

« ...Entenguis bé que no es tracta de disminuir, de fer més lent el ritme i el progrés de les accions de masses. Ans al contrari, es tracta d'intensificar-lo i reforçar-lo, de fer-lo més decisiu, atenent però a que el nombre dels que es mobilitzen, llur força, llur irradiació, siguin cada vegada més grans, i a que la potència de les forces en moviment assoleixi en un moment donat, com abans millor, la densitat necessària per a forçar canvis i solució polítiques fundamentals per a Espanya. »

« Els defectes apuntats s'han reflectit així mateix en una restricció de la democràcia en la vida del Sindicat. Les Assemblees « tancades » i « obertes » han estat menys freqüents i, sobretot, menys concorregudes a mesura que avançava l'any escolar. I algunes decisions que haguessin requerit una àmplia discussió a la base, s'han imposat des de dalt sense cap forma de consulta o mitjançant acords adoptats per majoria de vots en Assemblees o reunions insuficientment nombroses i representatives.

« A causa d'això, projectes lloables com la Setmana de Renovació Universitària o el ler. Congrés del S.D.E.U.B., que lògicament podien i havien de celebrar-se amb el suport entusiasta de la majoria dels estudiants, no pogueren realitzar-se enterament degut a que només trobaren ressò en una minoria dels estudiants.

« La restricció de la democràcia apartà de la vida sindical a molts estudiants d'avantguarda i, en ocasions, enfrontà entre si als grups polítics existents a la Universitat, els quals tradicionalment havien mantingut relacions de camaraderia.

« Es veritat que la causa principal de la restricció de la democràcia en la vida del Sindicat rau en la repressió governamental —corregida i augmentada pel Rector Garcia Valdecasas—, que recorre a tota mena de mitjans per tal d'acabar amb el Sindicat o, quant menys, retrotraure'l a la clandestinitat.

« Però per això mateix té la més gran importància que els estudiants comunistes i altres estudiants d'avantguarda no es deixin lliscar per aquesta pendent i facin els esforços necessaris per tal de corregir i superar la situació creada.

« Els mesos d'estiu haurien de servir per a examinar serenament les experiències del Curs passat, liquidar renyines i enfrontaments estèrils i preparar les eleccions lliures que, com deiem anteriorment, constitueixen la primera etapa de l'aplicació del Pla aprovat per la III Reunió Coordinadora i Preparatoria dels estudiants de tot Espanya, en el compliment del qual cab una responsabilitat principal als estudiants de Catalunya... »

Les properes eleccions a "procuradores"

« ...La immensa majoria d'aquells que poden expressar la seva opinió —que no són precisament els sectors d'oposició—, demanà que les lleis complementàries legalitzessin el pluralisme polític i establissin un sistema més representatiu que l'actual.

« No obstant, les lleis aprovades per les Corts suposen un pas endarrera respecte de la Llei Orgànica mateixa.

« Els textos anunciats institucionalitzen l'actual sistema dictatorial feixista de Corts designades i el Partit únic, i estableixen que el « contrast de parers » de què parla la Llei Orgànica de l'Estat queda limitat als « parers ultres » expressats en els marcs del Movimiento i de les Corts.

« I, allí, a condició de que a l'hora de votar es faci la unanimitat doncs, en cas contrari, s'ha acabat el contrast de parers.

« Comentant la sessió de les Corts en que s'aprovaren les lleis a que ens referim, « El Diari de Barcelona » escrivia: « ...Es va celebrar la sessió de Corts; vint-i-cinc

assumptes i sis oradors... ( ) ...Els sis discursos, per sabuts passen entre animats comentaris de la Sala de Conferències, on es diu una cosa que després no es diu a la Sala de Sessions... ( ) ...Els homes són molt més valents en els seus grups minoritaris de conversació que en el seu grup de sessió en ple. Potser perquè no hi ha taquígrafs a les tertúlies i pot dir-se que no fou exactament « això » allò que es va dir... »

« Per la seva banda, « La Vanguardia » publicà el 23 de maig darrer una intervenció amb el Sr. Serrano Sunyer en la qual, responent a la pregunta de per què, essent Procurador a Corts no actua en aquelles, l'antic Ministre franquista digué entre altres coses: « ...Per cansament i per escepticisme. Les meves experiències de Procurador no em permeten altra cosa... » El Sr. Serrano Sunyer afirmà a continuació que a les sessions plenàries en les quals prengué part « ...s'adjudicava a aquell que volia col·laborar el trist paper de « oír, ver i callar ». I

(ve de la p. 3)

acaba; « ...No volvi més, no tengo espíritu de corifeo. »

« Es comprén que si el Sr. Serrano Sunyer no assisteix a les Corts franquistes perquè —segons diu— no té esperit de corifeu ni accepta el paper de « oír, ver i callar », seria descabellat —i suïcida—, que l'oposició tractés d'introduir homes seus en l'anomenada « representació familiar ».

« El caràcter de les Corts i la manera com « s'eligirà » la « representació familiar », descarten completament que puguin arribar a aquelles autèntics representants populars i que pugui realitzar-se allí cap treball útil. La postura de les forces d'oposició només pot ésser, per tant, l'abstenció.

« El « The New York Herald » del dia 11 de juliol publicà una informació segons la qual els senyors Gil Robles, Ruiz Gimenez, Satrustegui, Alvarez Miranda, Ridruejo i Tierno Galván, es reuniren a Madrid per a « ...estudiar la possibilitat de proposar candidats per a les eleccions parlamentàries que hauran de celebrar-se el mes d'octubre ».

« Per la seva part, una personalitat de l'oposició basca ha editat un document clandestí, que circula per Barcelona, en el qual es proposa limitar la participació a les eleccions al País Basc, posat que allí —segons l'autor del document—, l'oposició pot sortir victoriosa.

« Es veritablement sorprenent que, a aquestes altures, hi hagin personalitats de l'oposició que encara no s'hagin decidit per l'abstenció. El sol fet de que, com senyala el « The New York Herald », els candidats hagin d'acceptar els principis del « Movimiento » hauria d'ésser suficient per a saber l'actitud que correspon prendre a l'oposició. No s'ha d'oblidar que seran « elegits » menys de la quarta part del « procuradors », els quals, encara que fossin tots « de l'oposició » —cosa que és impensable sense llibertats, amb l'actual sistema de presentació de candidats i de control de les eleccions—,

res podran fer front a la massa de « Procuradores » designats « amb el dit » per Franco o els seus ministres. Finalment, les Corts actuals no tenen més atribucions que la de dir amén a tot allò que el Govern decideix, per la qual cosa solament poden acceptar anar a elles aquells que tinguin « esperit de corifeu ».

« L'oposició no pot vacillar respecte d'allò que cal que es faci; ha de denunciar des d'ara el caràcter feixista de la farsa que es prepara i cridar el poble a l'abstenció.

« En el Referèndum del 14-12-66, la immensa majoria dels espanyols que van votar ho feren per temor. Aquests votants, però, van veure després que el règim no s'atreví a prendre cap mesura de repressàlia contra els quatre milions d'espanyols que s'abstingueren. Aquesta experiència fa possible que a les properes eleccions es dupliqui o tripliqui el nombre d'abstencions, cosa que representaria un cop dur contra els « ultres » i un estímul per al desenrotllament i la unitat de l'oposició.

« El mateixos « evolucionistes », si fossin conseqüents amb les posicions « verbals » que han mantingut en la discussió a l'entorn de les Lleis Complementàries, haurien també d'abstenir-se en aquestes eleccions, sense temor a col·locar-se en la mateixa postura que l'oposició.

« Després de l'aprovació de les lleis de « Representació Familiar » i « Orgànica del Movimiento », les cartes estan damunt de la taula i no es pot jugar a l'equívoc.

« Ningú que tingui sentit de la realitat pot pretendre encara que el Movimiento i les Corts vagin a promoure canvis ni a establir llibertats que condueixin a un règim més « modern ».

« Les llibertats, àdhuc les més mínimes, només poden conquistar-se enfrontant-se obertament als « ultres », al seu Govern, a les seves Corts i al seu Movimiento, en una lluita que conjugui els esforços i aspiracions de tots aquells que desitgen eliminar els « ultres » del poder... »

Defensa del dret al pa i al treball

LA LLUITA DELS TRABALLADORS DE LA MAQUINISTA

El Consell d'Administració de la Maquinista Terrestre i Marítima presidit per Duran Farrell, i a iniciativa d'aquest, decidí procedir a una important reducció de personal. Amb la complicitat de la Delegació de Treball i altres autoritats anuncia l'acomiadament de 500 obrers de la plantilla a l'enseny que procedia a la cancel·lació del contracte de nombrosos eventuais.

Els obrers de la Maquinista no s'han deixat fer passivament; des dels primers rumors replicaren organitzant la denúncia dels propòsits de l'empresa, mobilitzant els treballadors en accions diverses, presentant sol·lucions viables que demostraven que la reducció de plantilla era innecessària, etc.

Amb tot, finalment han estat acomiadats 246 treballadors; les repetides accions de defensa han obligat a l'empresa a retrocedir parcialment. Després de produir-se els acomiadaments s'han realitzat diversos aturs; una seixantena dels obrers depedit penetraren dins la fàbrica i s'hi mantingueren durant unes hores, manifestant davant de la Direcció. Les dones s'han sumat a l'acció concentrant-se nombroses en signe de protesta davant de l'estació de Sant Andreu.

El cas de la Maquinista afegeix nous motius d'inquietud entre els ja nombrosos del poble treballador que veu com es multipliquen els expedients de crisi i els acomiadaments. Contra aquesta política del Govern i de la patronal només cap una actitud; la que senyala la crida de les Comissions Obreres de Barcelona: « ...Unim les nostres forces

i mostrem a la patronal que no estem disposats a ésser llençats al carrer (...) Estem disposats a lluitar i a solidaritzar-nos estretament uns amb altres... »

ONZE DE SETEMBRE

Manifestacions a BARCELONA i TERRASSA

A l'hora de cloure aquesta edició de **TREBALL** es confirma que nombrosos barcelonins han acudit a la crida que el conjunt de forces de l'oposició democràtica han fet al poble de Barcelona per a manifestar davant de la cruïlla on estigué plantada l'estatua a Rafael de Casanova, desmuntada pels franquistes. La policia hagué d'intervenir per a disoldre els manifestants i han estat efectuades algunes detencions.

També a Terrassa s'ha desenrotllat una manifestació amb motiu de la mateixa commemoració del 1714, símbol de la lluita del poble de Catalunya per les seves llibertats. Quatre persones confessà la policia haver detingut a Terrassa, dues d'elles dones.

L'agressió ianqui al Vietnam

L'UNICA SORTIDA

En el moment en que Johnson i els botafocs del Pentàgon pretenien enganyar l'opinió pública parlant de « possibles sol·lucions al conflicte del Vietnam » —tot i seguint bombardejant ciutats i pobles vietnamites i combinant el crim amb les maniobres electorals de Saigon—, dos fets capitals venien a recordar les úniques sol·lucions possibles. Per un costat, el discurs del primer ministre Pham Van Dong amb motiu del 22 aniversari de la República Democràtica del Vietnam. Per l'altre, les resolucions del Congrés del Front d'Alliberació Nacional del Sud Vietnam (F.N.L.), celebrat el passat més d'agost en territori lliure.

Cal donar la màxima difusió a les propostes que contenen ambdós esdeveniments doncs són les úniques que poden facilitar la pau al Vietnam, tan necessària —no sols per a que aquell poble heròic pugui viure sense trasbals sinó també per la pròpia seguretat internacional.

El Congrés del F.N.L. del Vietnam del Sud aprovà 10 punts que tracten dels problemes fonamentals de la lluita armada contra l'invasor ianqui i de l'organització econòmica i administrativa del país, no sols en la perspectiva sinó en el curs de la mateixa resistència a l'invasor. Podriem resumir les propostes així: 1) expulsar l'imperialisme de la terra vietnamita i abolir el règim colonial per ell imposat; 2) Un cop alliberat el Sud Vietnam, elegir un Parlament en eleccions lliures pel sufragi universal, directe i secret; 3) Designació d'un govern d'unió nacional amb representants de totes les capes socials, nacionalitats, comunitats religioses, partits democràtics, etc. Es deixa ben explícit que entre les mesures previstes per a redreçar l'economia del país els bens nordamericans i els dels seus agents es confiscaran, però el dret de tot ciutadà a la propietat dels bens de producció i altres, serà rigorosament respectat. Això és ja una realitat en els territoris que controla el F.N.L.

En el discurs del Primer Ministre nord-vietnamita s'hi subratllen els quatre punts ja coneguts i oportunitat proposats pel seu govern. Ho resumeix aquesta afirmació: « El govern americà ha provocat la guerra al Vietnam. Es ell qui hi ha de posar fi. És l'unic camí que pot portar a la pau. »

Ara bé: ¿és que nosaltres podem esperar, passivament, que les justes propostes del govern de la República Democràtica del Vietnam y del Front d'Alliberació Nacional del Sud, s'obrin camí pel sol i únic esforç vietnamita? No. Som part de l'opinió pública mundial, part de la força que ha de pressionar als agresors ianquis per tots els mitjans: manifestacions davant dels consuls, recollida de firmes, conferències i exposicions denunciant els crims ianquis i popularitzant les propostes vietnamites, delegacions de personalitats, de fàbriques i Universitats a l'embaixada USA. O sigui: la pau al Vietnam que es cosa de tots, ha d'ésser obra, no sols de l'heroisme i de l'extraordinària capacitat d'organització i de combat que mostren els patriotes vietnamites, sinó també del nostre esforç. Per moltes que siguin les dificultats que haurem de vèncer mai seran tantes ni tan grans com les que troben els valents vietnamites.

En aquest cas, —més que no en cap altre— els bons sentiments i els nobles anhels s'han de demostrar amb fets.